

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny – Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant :

przy udziale

po rozpoznaniu na rozprawie

w sprawie **T. M.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw.

na skutek apelacji obrońcy obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. akt II W 508/12

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw umarza postępowanie przeciwko obwinionemu T. M. o czyn z art. 86 § 1 kw

SSO Dariusz Śliwiński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie w sprawie sygn. akt II W 508/12 uznał obwinionego **T. M.** za winnego tego, że w dniu 1 kwietnia 2012 r. około godz. 21.40 w miejscowości T. przy ul. (...), kierując samochodem marki K. (...)nr rej. (...)nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej nadającej sygnał czerwony, w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z jadącym ul. (...). (...) samochodem marki P. (...)nr rej. (...), czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę 2500 zł grzywny.

O kosztach art. 119 § 1 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania, a na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzając mu opłatę w kwocie 250 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego zaskarżając go w całości i zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

a. art. 167 kpk i art. 170 § 1 pkt 2, 3, 5 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw, art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 70 § 5 kpw, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw poprzez nie przeprowadzenie w sprawie dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a wnioskowanych przez obwinionego i jego obrońcę,

b. art. 193 § 1 i 2 kpk, art. 194 pkt 1 kpk, art., 197 § 1 kpk, art. 200 § 2 pkt 6 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpw:

- poprzez oparcie rozstrzygnięcia na dowodzie z opinii „instytucji specjalistycznej”, mimo iż postawą sporządzenia opinii było postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii dr. inż. W. D.,

- poprzez oparcie rozstrzygnięcia na opinii spółki, która nie posiada walorów instytucji naukowej bądź specjalistycznej,
- poprzez oparcie rozstrzygnięcia na opinii, której współautorem był dr. inż. K. F., mimo iż postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych nie uwzględnia jego nazwiska jako osoby biegłego, a ponadto nieuwzględnienie faktu, iż dr. inż. K. F. nie jest specjalistą z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych i ruchu drogowego,

c. art. 201 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpw poprzez niezasadne oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych z dziedziny rekonstrukcji wypadków i ruchu drogowego złożonego pismem z dnia 14 stycznia 2014 r., pomimo że opinia znajdująca się w aktach sprawy jest niepełna, nierzetelna, zawiera wewnętrzne sprzeczności i jest sporządzona przez osoby bez odpowiedniej wiedzy i kwalifikacji,

2) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez dowolne, nieoparte materiałem dowodowym przyjęcie, że w aktach sprawy znajduje się informacja mówiąca, iż na przedmiotowym skrzyżowaniu, właśnie w kierunku ruchu, którym poruszał się w dniu zdarzenia obwiniony, w ciągu 3 godzin aż 32 kierowców wjechało na skrzyżowanie podczas wyświetlania dla ich kierunku jazdy sygnału czerwonego, co miało być dodatkowym argumentem za uznaniem winy obwinionego (s. 8 uzasadnienia), podczas gdy z akt sprawy wynika, że ujawniono takie zdarzenia na tym skrzyżowaniu bez wskazania kierunku ruchu, na których do nich dochodziło,

3) błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do nieuzasadnionego przyjęcia, że sygnalizacja świetlna na skrzyżowaniu działała w pełni prawidłowo a oskarżony wjechał na skrzyżowanie na czerwonym świetle, po kilkunastu sekundach palenia się tego koloru dla jego kierunku jazdy, co miało wynikać z opinii biegłych opartej w tym zakresie na analizie monitoringu, na którym widoczny był sygnalizator dla kierunku przeciwnego do kierunku jazdy pokrzywdzonego i założeniu pełnej synchronizacji obu sygnalizatorów, tj. sygnalizatora widocznego na monitoringu i sygnalizatora dla przeciwnego kierunku jazdy, pomimo że zebrany materiał dowodowy, ale przede wszystkim dowody wnioskowane przez obronę a niezasadnie oddalone przez Sąd, pozwalają/pozwoliłyby na zaprzeczenie tym twierdzeniom.

W konkluzji obrońca obwinionego wniósł zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odniesienie się do apelacji obrońcy obwinionego stało się bezprzedmiotowe, gdyż zaskarżony wyrok nie mógł się ostać z uwagi na wystąpienie ujemnej przesłanki procesowej.

Zgodnie z art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w dniu 1 kwietnia 2012 r. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2012 r. Stąd też karalność zarzuconego obwinionemu wykroczenia ustała z dniem 1 kwietnia 2014 r.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy był zobowiązany na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. art. 109 § 2 kpw i w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw uchylić zaskarżony wyrok i postępowanie przeciwko obwinionemu T. M. w sprawie o powyższe wykroczenie umorzyć.

SSO Dariusz Śliwiński